

Oikeustapauskokoelma

UNIONIN TUOMIOISTUIMEN TUOMIO (viides jaosto)

14 päivänä toukokuuta 2020*

Ennakkoratkaisupyyntö – Oikeudellinen yhteistyö rikosasioissa –
Tiedonsaantioikeus rikosoikeudellisissa menettelyissä – Direktiivi 2012/13/EU – 6 artikla –
Oikeus saada tietoja syytteestä – Rikosoikeudellinen menettely ajoneuvon ajokorttita ajon vuoksi –
Ajokielto, joka seuraa aiemmasta rangaistumääräyksestä, josta asianosainen ei ole saanut tietoa –
Tämän määräyksen antaminen tiedoksi asianosaiselle pelkästään pakollisen asiamiehen välityksellä –
Lainvoimaiseksi tuleminen – Asianosaisen mahdollinen tuottamus

Asiassa C-615/18,

jossa on kyse SEUT 267 artiklaan perustuvasta ennakkoratkaisupyyntöstä, jonka Amtsgericht Kehl (Kehlin alioikeus, Saksa) on esittänyt 24.9.2018 tekemällään päätöksellä, joka on saapunut unionin tuomioistuimeen 28.9.2018, saadakseen ennakkoratkaisun rikosasiassa, jossa vastaajana on

UY,

Staatsanwaltschaft Offenburgin

osallistuessa asian käsittelyyn,

UNIONIN TUOMIOISTUIN (viides jaosto),

toimien kokoonpanossa: jaoston puheenjohtaja E. Regan sekä tuomarit I. Jarukaitis, E. Juhász, M. Ilesič ja C. Lycourgos (esittelevä tuomari),

julkisasiamies: M. Bobek,

kirjaaja: yksikönpäällikkö D. Dittert,

ottaen huomioon kirjallisessa käsittelyssä ja 16.10.2019 pidetyssä istunnossa esitetyn,

ottaen huomioon huomautukset, jotka sille ovat esittäneet

- Saksan hallitus, asiamiehinään J. Möller, M. Hellmann, T. Henze ja A. Berg,
- Euroopan komissio, asiamiehinään S. Grünheid, R. Troosters ja B.-R. Killmann,

kuultuaan julkisasiamiehen 16.1.2020 pidetyssä istunnossa esittämän ratkaisuehdotuksen,

on antanut seuraavan

* Oikeudenkäyntikieli: saksa.

tuomion

- 1 Ennakkoratkaisupyyntö koskee tiedonsaantioikeudesta rikosoikeudellisissa menettelyissä 22.5.2012 annetun Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivin 2012/13/EU (EUVL 2012, L 142, s. 1) 6 artiklan sekä SEUT 21, SEUT 45, SEUT 49 ja SEUT 56 artiklan tulkintaa.
- 2 Tämä pyyntö on esitetty Saksassa UY:tä vastaan vireille pannussa rikosoikeudellisessa menettelyssä, jossa on kyse tuottamuksellisesta ajokorttita ajosta.

Asiaa koskevat oikeussäännöt

Unionin oikeus

- 3 Direktiivin 2012/13 johdanto-osan 14, 27 ja 41 perustelukappaleessa todetaan seuraavaa:

”(14) Tämä direktiivi koskee etenemissuunnitelman [, jonka tarkoituksena on vahvistaa rikoksesta epäiltyjen tai syytettyjen menettelyllisiä oikeuksia rikosoikeudellisissa menettelyissä,] toimenpidettä B [(toimenpide, joka liittyy oikeuteen saada tietoa oikeuksista ja syytteestä)]. Siinä säädetään rikoksesta epäillyille tai syytetyille annettavien oikeuksia ja syytettä koskevien tietojen yhteisistä vähimmäisvaatimuksista jäsenvaltioiden keskinäisen luottamuksen lisäämiseksi. Direktiivin perustana ovat [Euroopan unionin] perusoikeuskirjassa ja erityisesti sen 6, 47 ja 48 artiklassa määrätyt oikeudet sekä [ihmisoikeuksien ja perusvapauksien suojaamiseksi tehdyn, Roomassa 4.11.1950 allekirjoitetun yleissopimuksen] 5 ja 6 artikla, sellaisena kuin Euroopan ihmisoikeustuomioistuin niitä tulkitsee. Tässä direktiivissä käytetään termiä ’syyte’ kuvaamaan samaa käsitettä kuin termillä ’rikossyyte’ Euroopan ihmisoikeussopimuksen 6 artiklan 1 kohdassa.

--

(27) Rikoksesta syytetylle olisi annettava syytteestä kaikki tarvittavat tiedot, jotta hän voi valmistella puolustustaan ja jotta voidaan turvata menettelyn oikeudenmukaisuus.

--

(41) Tässä direktiivissä kunnioitetaan perusoikeuksia ja otetaan huomioon perusoikeuskirjassa tunnustetut periaatteet. Tällä direktiivillä pyritään erityisesti edistämään oikeutta vapauteen, oikeutta oikeudenmukaiseen oikeudenkäyntiin ja oikeutta puolustukseen. Se olisi pantava täytäntöön tämän mukaisesti.”
- 4 Direktiivin 2012/13 6 artiklassa, jonka otsikkona on ”Oikeus saada tietoja syytteestä”, säädetään seuraavaa:

”1. Jäsenvaltioiden on varmistettava, että epäillylle tai syytetylle annetaan tiedot rikoksesta, josta häntä epäillään tai syytetään. Nämä tiedot on annettava viipymättä ja niin yksityiskohtaisina kuin on tarpeen menettelyn oikeudenmukaisuuden ja henkilön puolustautumisoikeuden tehokkaan käytön takaamiseksi.

2. Jäsenvaltioiden on varmistettava, että epäillylle tai syytetylle, joka on pidätetty tai menettänyt vapautensa, ilmoitetaan pidätyksen tai vapaudenmenetyksen syyt, mukaan luettuna rikos, josta häntä epäillään tai syytetään.

3. Jäsenvaltioiden on varmistettava, että viimeistään sen jälkeen, kun syytteen tosiseikat on saatettu tuomioistuimen arvioitaviksi, syytteestä annetaan yksityiskohtaiset tiedot, mukaan luettuna rikoksen luonne ja oikeudellinen luokittelu sekä syytetyn osallisuuden luonne.

4. Jäsenvaltioiden on varmistettava, että epäillylle tai syytetylle ilmoitetaan viipymättä tämän artiklan mukaisesti annettujen tietojen muutoksista, kun tämä on tarpeen menettelyn oikeudenmukaisuuden turvaamiseksi.”

Saksan oikeus

- 5 Rikoslain (Strafgesetzbuch), sellaisena kuin sitä sovelletaan pääasian tosiseikkoihin (jäljempänä StGB), 44 §:ssä, jonka otsikko on ”Ajokielto”, säädetään seuraavaa:

”(1) Jos henkilölle on määrätty vapausrangaistus tai sakkoa rikoksesta, johon hän syyllistyi ajaessaan moottoriajoneuvoa tai rikkomalla moottoriajoneuvon kuljettajan velvollisuuksia, tuomioistuin voi kieltää häntä kuljettamasta kaikkia moottoriajoneuvoja tai tietyn tyyppistä moottoriajoneuvoa tieliikenteessä yhdestä kolmeen kuukauden ajan. Ajokielto on määrättävä yleensä tapauksissa, joissa kuljettaja on tuomittu 315c §:n 1 momentin 1 kohdan a alakohdan tai 3 momentin taikka 316 §:n nojalla, jos ajolupaa ei ole peruutettu 69 §:n mukaisesti.

(2) Ajokielto tulee voimaan, kun tuomiosta tulee lainvoimainen. Saksan viranomainen pitää hallussaan myöntämänsä kansalliset ja kansainväliset ajokortit sen voimassaoloaikana. Näin on myös silloin, kun ajokortin on myöntänyt Euroopan unionin jäsenvaltion tai muun Euroopan talousalueesta tehdyn sopimuksen sopimusvaltion viranomainen, jos ajokortin haltijan vakinainen asuinpaikka on Saksassa. Ajokielto merkitään muihin ulkomaisiin ajokortteihin.

(3) Jos viranomaisen on pidettävä ajokortti hallussaan tai jos ajokielto on merkittävä ulkomaiseen ajokorttiin, kielto lasketaan vasta siitä päivästä lukien, jona se tapahtuu. Kielto ei kata ajanjaksoa, jonka kuluessa syytetty on ollut säilöön otettuna jossakin laitoksessa viranomaisten määräyksestä.”

- 6 Saksan rikosprosessilain (Strafprozessordnung, jäljempänä StPO) 44 §:ssä säädetään seuraavaa:

”Jos henkilö oli ilman omaa syytään estynyt noudattamasta määräaika, menetetty määräaika on palautettava hänelle hakemuksesta. Henkilön on katsottava olevan syytön muutoksenhauille asetetun määräajan noudattamatta jättämiseen, jos hänelle ei ole ilmoitettu muutoksenhakuineista 35a §:n ensimmäisen ja toisen virkkeen, 319 §:n 2 momentin kolmannen virkkeen tai 346 §:n 2 momentin kolmannen virkkeen mukaisesti.”

- 7 StPO:n 45 §:ssä säädetään seuraavaa:

”(1) Hakemus menetetyn määräajan palauttamiseksi on jätettävä siihen tuomioistuimeen, jossa määräaika olisi pitänyt noudattaa, viikon kuluessa siitä, kun syy määräajan noudattamatta jättämiselle on poistunut. Määräajan noudattamiseksi riittää, että hakemus jätetään ajoissa siihen tuomioistuimeen, jonka on käsiteltävä hakemus.

(2) Hakemuksen perusteena olevat tosiseikat on näytettävä toteen hakemuksen jättämisaikana tai hakemusta koskevan menettelyn kuluessa. Laiminlyöty toimi on toteutettava hakemuksen jättämiselle asetetun määräajan kuluessa. Jos näin tehdään, menetetty määräaika voidaan palauttaa myös ilman hakemusta.”

8 StPO:n 132 §:ssä säädetään seuraavaa:

”(1) Jos esitutkinnan kohteena oleva henkilö, jota vahvasti epäillään rikoksesta, ei pysyvästi asu tai oleskele tämän lain soveltamisalueella eivätkä pidätysmääräyksen edellytykset täyty, voidaan rikosprosessin toteutumisen varmistamiseksi määrätä, että mainitun henkilön

1. on asetettava vakuus, joka kattaa suuruudeltaan ennakoidun sakon määrän sekä menettelykulut, ja

2. on valtuutettava henkilö, joka asuu toimivaltaisen tuomioistuimen tuomiopiirissä, vastaanottamaan tiedoksiantoja.

Sovelletaan 116a §:n 1 momenttia soveltuvin osin.

(2) Määräyksen voi antaa ainoastaan tuomari ja, jos on kyseessä välitön vaara, virallinen syyttäjä ja tämän esitutkintahenkilöstö (oikeuslaitoksesta annetun lain [(Gerichtsverfassungsgesetz)] 152 §).

(3) Jos syytetty ei noudata määräystä, kulkuneuvot ja muut hänen hallussaan olevat hänelle kuuluvat tavarat voidaan julistaa valtiolle menetetyiksi. Sovelletaan 94 ja 98 §:ää soveltuvin osin.”

9 StPO:n 407 §:ssä säädetään seuraavaa:

”(1) Menettelyissä rikosasioita käsittelevissä tuomioistuimissa ja lautamiestuomioistuinten toimivaltaan kuuluvissa asioissa vähäisten rikosten osalta voidaan päättää oikeudellisista seuraamuksista yleisen syyttäjän kirjallisesta hakemuksesta ilman oikeudenkäyntiä kirjallisella rangaistusmääräyksellä. Yleinen syyttäjä esittää tällaisen hakemuksen, jos hän esitutkinnan tulosten perusteella katsoo, ettei oikeudenkäynti ole tarpeen. Hakemuksesta on käytävä täsmällisesti ilmi vaadittavat oikeudelliset seuraamukset. Sillä nostetaan virallinen kanne.

--

(3) Syytetyn kuuleminen tuomioistuimessa ennen rangaistusmääräyksen antamista (33 §:n 3 momentti) ei ole tarpeen.”

10 StPO:n 410 §:ssä säädetään seuraavaa:

”(1) Syytetty voi vastustaa rangaistusmääräystä kahden viikon kuluessa sen tiedoksisaannista rangaistusmääräyksen antaneessa tuomioistuimessa kirjallisesti tai tuomioistuimen kanslian pitämään pöytäkirjaan sisältyvällä ilmoituksella. Sovelletaan soveltuvin osin 297–300 §:ää ja 302 §:n 1 momentin ensimmäisen virkkeen 2 kohtaa.

(2) Vastustus voidaan rajoittaa koskemaan määrättyjä kohtia.

(3) Jos rangaistusmääräystä ei ole asetetussa määräajassa vastustettu, se vastaa lainvoimaista tuomiota.”

Pääasia ja ennakkoratkaisukysymykset

11 UY on ammatiltaan kuorma-autonkuljettaja; hän on Puolan kansalainen ja hänen pysyvä asuinpaikkansa on Puolassa.

12 Amtsgericht Garmisch-Partenkirchen (Garmisch-Partenkirchenin alioikeus, Saksa) tuomitsi 21.8.2017 antamallaan rangaistusmääräyksellä UY:n sakkorangaistukseen ja määräsi hänelle kolmen kuukauden ajokiellon 11.7.2017 tehdystä rikoksesta, joka oli liikennepako.

- 13 Tämä määräys, jonka liitteenä oli puolankielinen käännös, annettiin tiedoksi UY:n asiamiehelle 30.8.2017. UY oli nimittäin StPO:n 132 §:n mukaisesti ja syyttäjän määräyksestä valtuuttanut asiamiehen tiedoksiantojen vastaanottamista varten. Poliisi oli määrännyt Amtsgericht Garmisch-Partenkirchenin virkamiehen UY:n asiamieheksi.
- 14 Ennakkoratkaisupyynnöstä ilmenee, että valtuutusasiakirja, joka oli laadittu saksan kielellä ja jonka UY:n läheinen oli kääntänyt tälle puhelimesta, sisälsi asiamiehen nimen ja työosoitteen sekä ilmoituksen siitä, että lakisääteiset määräajat alkavat kuluu siitä ajankohdasta, jona rikosasiassa annettava ratkaisu annetaan tiedoksi asiamiehelle. Siihen ei sitä vastoin sisältynyt mainintaa valtuutuksen oikeudellisista ja tosiasiallisista seurauksista eikä etenäkään kyseisen henkilön mahdollisista velvollisuuksista pyytää tietoja asiamieheltään. UY:lle toimitettiin saksankielinen jäljennös valtuutuksesta.
- 15 Asiamies toimitti rangaistusmääräyksen tavallisella kirjeellä tiedossaan olevaan UY:n osoitteeseen Puolassa, eikä voida vahvistaa, saapui kirje UY:lle.
- 16 Koska rangaistusmääräystä ei vastustettu, siitä tuli lainvoimainen 14.9.2017.
- 17 Saksan poliisi pysäytti UY:n 14.12.2017 kuorma-auton ratissa Kehlin kunnan alueella (Saksa).
- 18 Tämän pysäyttämisen jälkeen Offenburgin syyttäviviranomainen (Saksa) saattoi asian Amtsgericht Kehlin (Kehlin alioikeus, Saksa) käsiteltäväksi, jotta tämä tuomitsi UY:n tuottamuksellisesta ajo-oikeudesta ajosta sillä perusteella, että hän ajoi kuorma-autoa Saksan alueella, vaikka hän olisi voinut ja hänen olisi pitänyt tietää, että hänelle oli määrätty ajokielto tällä alueella.
- 19 Ennakkoratkaisua pyytänyt tuomioistuin olettaa, että ennen kuin poliisi pysäytti UY:n 14.12.2017, UY ei tiennyt Amtsgericht Garmisch-Partenkirchenin antamasta rangaistusmääräyksestä eikä näin ollen häntä koskevasta ajokiellosta.
- 20 Ennakkoratkaisua pyytänyt tuomioistuin toteaa, että StGB:n 44 §:n 2 momentin mukaan ajokielto tulee voimaan, kun tuomiosta tulee lainvoimainen, ja tarkoittaa tältä osin, että rangaistusmääräys vastaa lainvoimaista tuomiota, jos sitä ei ole vastustettu kahden viikon kuluessa mainitun määräyksen tiedoksiannosta, joka voidaan tehdä asianomaisen henkilön nimeämälle asiamiehelle.
- 21 Se korostaa vielä, että Saksan lainsäädännön mukaan se käsiteltävän asian seikka, että poliisi määrää asiamiehen ja että valtuutuksen antamisasiakirja ei sisällä tietoa mahdollisuudesta ottaa puhelimitse yhteyttä asiamieheen eikä ohjeistusta asianomaisen henkilön velvollisuudesta pyytää tietoja asiamieheltä, ei pääsääntöisesti ole esteenä valtuutuksen tehokkuudelle. Sama koskee sitä seikkaa, että asiakirja on laadittu yksinomaan saksan kielellä, kunhan siinä tapauksessa, että syytetty ei osaa tätä kieltä, mainitun asiakirjan sisältö selitetään hänelle suullisesti.
- 22 Lisäksi ennakkoratkaisua pyytäneen tuomioistuimen mukaan syytettyä, joka on tietoinen häntä vastaan aloitetusta rikosmenettelystä, voidaan moittia laiminlyönnistä, jos hän ei pyri saamaan asiamieheltään konkreettisia tietoja kyseisen menettelyn lopputuloksesta. Tällaisessa tilanteessa kyseinen henkilö ei voi vedota siihen, että mainitun asiamiehen hänelle toimittamat asiakirjat eivät ole saapuneet hänelle.
- 23 Ennakkoratkaisua pyytänyt tuomioistuin kuitenkin epäilee sitä, onko lainvoima, joka Amtsgericht Garmisch-Partenkirchenin antamalla rangaistusmääräyksellä on Saksan lainsäädännön mukaan, direktiivin 2012/13, sellaisena kuin unionin tuomioistuin on sitä tulkinnut 15.10.2015 annetussa tuomiossa Covaci (C-216/14, EU:C:2015:686) ja 22.3.2017 annetussa tuomiossa Tranca ym. (C-124/16, C-188/16 ja C-213/16, EU:C:2017:228), sekä SEUT 21, SEUT 45, SEUT 49 ja SEUT 56 artiklan mukainen. Ennakkoratkaisua pyytäneen tuomioistuimen mukaan näistä tuomioista seuraa, ettei syytetylle saa yleisesti aiheutua haittaa hänelle asetetusta velvollisuudesta antaa valtuutus häntä

koskevan määräyksen tiedoksi antamista varten sen vuoksi, että hänen kotipaikkansa ei sijaitse Saksassa vaan toisessa jäsenvaltiossa. Nyt käsiteltävässä asiassa UY:lle kuitenkin aiheutuu tällaisia haittoja, joita ei voida kompensoida.

- 24 Ennakkoratkaisua pyytänyt tuomioistuin nimittäin katsoo, että kun rangaistus määräys annetaan tiedoksi asiamiehen välityksellä, on todennäköistä, että sen kohteena oleva ulkomailla asuva henkilö ei saa tietoa määräyksestä tai saa siitä tiedon vasta paljon myöhemmin kuin silloin, kun hänen kotipaikkansa on Saksassa.
- 25 Tältä osin ennakkoratkaisua pyytänyt tuomioistuin toteaa, että rangaistus määräykset voidaan tosin antaa Saksassa tiedoksi asianomaisen henkilön osoitteeseen postitse ja että tällaisessa tapauksessa rangaistus määräyksen antaminen henkilökohtaisesti vastaanottajalle ei ole tarpeen, koska tiedoksi anto voi tapahtua hänen kotonaan luovuttamalla määräys täysi-ikäiselle perheenjäsenelle, perheessä työskentelevälle henkilölle tai taloudessa vakituisesti asuvalle aikuiselle tai jättämällä määräys vastaanottajan asunnon postilaatikkoon tai tallettamalla, kun osoitukseksi tästä laaditaan virallinen todistus. Ennakkoratkaisua pyytäneen tuomioistuimen mukaan tämän menettelyn tiukat edellytykset, joiden täyttymisen tuomioistuin tutkii viran puolesta, sekä tiedoksi antopaikan ja tosiasiallisen vastaanottajan maantieteellinen ja henkilökohtainen läheisyys asianomaiseen henkilöön nähden kuitenkin pääsääntöisesti mahdollistavat sen takaamisen, että jos tiedoksiannon sääntöjen mukaisuudesta on pienintäkään epäilystä, sen katsotaan olevan pätemätön.
- 26 Sitä vastoin silloin, kun rangaistus määräys annetaan tiedoksi syytetyn asiamiehelle, syytetty ei yleensä voi vaikuttaa tapaan, jolla määräys toimitetaan hänelle, vaikka asiamies olisi tuomioistuimen virkamies. Asiamiehellä ei ole lakiin perustuvaa velvollisuutta toimittaa määräystä tavalla, joka takaa sen tosiasiallisen saapumisen syytetylle, esimerkiksi kirjattuna lähetyksenä. Lisäksi määräyksen toimittaminen ulkomaille voi kestää paljon kauemmin ja vaara kirjeen katoamisesta on suurempi.
- 27 Ennakkoratkaisua pyytäneen tuomioistuimen mukaan näitä haittoja ei Saksan oikeudessa kompensoida StPO:n 44 §:ssä säädetyllä menetetyt määräajan palauttamismenettelyllä, jolla voidaan tietyn edellytyksin kumota rangaistus määräyksen lainvoima ja asettaa uusi määräaika rangaistus määräyksen vastustamiseksi.
- 28 Se toteaa tältä osin ensiksi, että saadakseen häneen kohdistuvan määräyksen lainvoiman kumotuksi taannehtivin vaikutuksin asianomaisen henkilön on – vaikka hän ei kiistä rikosta ja siitä johtuvia oikeudellisia seurauksia – jätettävä perusteltu hakemus menetetyt määräajan palauttamiseksi ja vastustettava rangaistus määräystä ja tämän jälkeen peruutettava vastustuksensa, kun hän on saanut menetetyt määräajan palautettua.
- 29 Ennakkoratkaisua pyytänyt tuomioistuin korostaa toiseksi, että menetetyt määräajan palauttamista koskeva hakemus on tehtävä viikon kuluessa sen esteen poistumisesta, jonka vuoksi asianomainen henkilö ei ole noudattanut hänelle asetettua menettelyllistä määräaika.
- 30 Kyseinen tuomioistuin toteaa kolmanneksi, että asianomaisen henkilön on osoitettava, ettei hän ole vastuussa määräajan noudattamatta jättämisestä. Tältä osin hän ei voi tyytyä väittämään, ettei hän tiennyt häntä koskevan rangaistus määräyksen tiedoksiannosta asiamiehelle, koska asianomaisen henkilön odotetaan tiedustelemaan mahdollisimman pian asiamieheltään, onko hänelle mahdollisesti osoitettu kirjeitä, jolloin ei oteta huomioon kielellisiä ongelmia, joita voi ilmetä yhteydenpidossa asiamiehen kanssa. Lisäksi menetetty määräaika voidaan palauttaa viran puolesta vain, jos asiakirja-aineistosta käy selvästi ilmi, että määräajan noudattamatta jättäminen ei ole tuottamuksellista.
- 31 Neljänneksi kyseinen tuomioistuin väittää vielä, että menetetyt määräajan palauttamista koskevalla hakemuksella ei ole lykkävää vaikutusta.

- 32 Ennakkoratkaisua pyytänyt tuomioistuin katsoo näin ollen, että se voisi todeta, että Amtsgericht Garmisch-Partenkirchenin UY:tä vastaan antama rangaistusmääräys on Saksan kansallisesta lainsäädännöstä huolimatta tullut lainvoimaiseksi vasta kahden viikon kuluttua siitä päivästä, jona UY on tosiasiallisesti saanut tiedon määräyksestä, eli sen jälkeisenä ajankohtana, kun hän jäi kiinni tuottamuksellisesta ajokortista ajosta.
- 33 Ennakkoratkaisua pyytänyt tuomioistuin katsoo toissijaisesti, että sen välttämiseksi, että pelkästään UY:n kotipaikka Puolassa aiheuttaisi perusteettoman erilaisen kohtelun, on tarpeen olla asettamatta hänelle huolellisuusvelvollisuutta, joka liittyy hänelle osoitettujen menettelyssä merkityksellisten asiakirjojen tiedoksi saamiseen ja jonka noudattamatta jättäminen on perusteena kyseisessä tuomioistuimessa nostetuille syytteille ja joka ylittää ne velvollisuudet, jotka hänellä olisi, jos rangaistusmääräys olisi annettu hänelle tiedoksi Saksassa tavanomaisella tiedoksiannolla.
- 34 Amtsgericht Kehl päätti näin ollen lykätä asian käsittelyä ja esittää unionin tuomioistuimelle seuraavat ennakkoratkaisukysymykset:
- ”1) Onko Euroopan unionin oikeutta, erityisesti direktiiviä 2012/13 sekä SEUT 21, SEUT 45, SEUT 49 ja SEUT 56 artiklaa, tulkittava siten, että niiden vastaisena pidetään jäsenvaltion säännöstöä, jonka mukaan rikosoikeudellisessa menettelyssä voidaan – vain siksi, että syytetyn asuinpaikka ei ole kyseisessä vaan jossakin toisessa jäsenvaltiossa – määrätä, että syytetyn on nimettävä asiamies hänelle osoitetun rangaistusmääräyksen tiedoksi antamista varten, mistä seuraa, että rangaistusmääräyksestä tulee lainvoimainen ja että siten luodaan oikeudellinen edellytys syytetyn myöhemmän toiminnan rangaistavuudelle (Tatbestandswirkung), siinäkin tapauksessa, että syytetty ei tosiasiallisesti tiennyt rangaistusmääräyksestä eikä ole vastaavalla tavalla varmistettu, että syytetty tosiasiallisesti saa tiedon rangaistusmääräyksestä, kuten toimitaan rangaistusmääräyksen tiedoksi antamiseksi silloin, kun syytetyn asuinpaikka on kyseisessä jäsenvaltiossa?
- 2) Mikäli ensimmäiseen kysymykseen vastataan kieltävästi: Onko Euroopan unionin oikeutta, erityisesti direktiiviä 2012/13 sekä SEUT 21, SEUT 45, SEUT 49 ja SEUT 56 artiklaa, tulkittava siten, että niiden vastaisena pidetään jäsenvaltion säännöstöä, jonka mukaan rikosoikeudellisessa menettelyssä voidaan – vain siksi, että syytetyn asuinpaikka ei ole kyseisessä vaan jossakin toisessa jäsenvaltiossa – määrätä, että syytetyn on nimettävä asiamies hänelle osoitetun rangaistusmääräyksen tiedoksi antamista varten, mistä seuraa, että rangaistusmääräyksestä tulee lainvoimainen ja että siten luodaan oikeudellinen edellytys syytetyn myöhemmän toiminnan rangaistavuudelle (Tatbestandswirkung) ja että ajettaessa syytetty tästä rikoksesta syytetylle asetetaan sen varmistamiseksi, että hän tosiasiallisesti saa tiedon rangaistusmääräyksestä, subjektiivisesti tarkasteltuna enemmän velvollisuuksia kuin silloin, kun syytetyn asuinpaikka on kyseisessä jäsenvaltiossa, jolloin syytteen ajaminen syytetyn tuottamuksellisuuden vuoksi on mahdollista?”

Ennakkoratkaisukysymysten tarkastelu

- 35 Ennakkoratkaisua pyytänyt tuomioistuin tiedustelee kahdella kysymyksellään, joita on tarkasteltava yhdessä, olennaisilta osin, onko SEUT 21, SEUT 45, SEUT 49 ja SEUT 56 artiklaa sekä direktiivin 2012/13 6 artiklaa tulkittava siten, että ne ovat esteenä jäsenvaltion lainsäädännölle, jonka mukaan toisessa jäsenvaltiossa asuvalle henkilölle voidaan määrätä rangaistus, jos hän ei noudata ajokieltoa koskevaa määräystä sen lainvoimaiseksi tulosta alkaen, vaikka yhtäältä määräyksen vastustamiselle asetettu kahden viikon määräaika alkaa kulua mainitun määräyksen tiedoksi antamisesta asianomaisen henkilön sijasta hänen asiamiehelleen ja toisaalta asianomainen henkilö ei tiennyt tällaisesta määräyksestä sillä hetkellä, kun hän ei noudattanut siitä ilmenevää ajokieltoa.
- 36 Aluksi on todettava ensinnäkin, että Amtsgericht Garmisch-Partenkirchen asetti UY:lle StPO:n 407 §:n nojalla annetulla määräyksellä määräaikaisen ajokiellon.

- 37 Kuten unionin tuomioistuin on jo todennut, tällainen rangaistusmääräysmenettely on yksinkertaistettu menettely, johon ei kuulu istuntoa tai kontradiktorista näkemystenvaihtoa. Rangaistusmääräyksen antaa tuomioistuin syyttäjänviraston hakemuksesta vähäisistä rikoksista, ja se on luonteeltaan väliaikainen päätös. StPO:n 410 §:n mukaan rangaistusmääräys tulee lainvoimaiseksi, kun kahden viikon määräaika, joka alkaa kulua määräyksen tiedoksi antamisesta – tarvittaessa asianomaisen henkilön asiamiehille –, on päättynyt, ellei asianomainen henkilö vastusta määräystä ennen tämän määräajan päättymistä (ks. vastaavasti tuomio 15.10.2015, Covaci, C-216/14, EU:C:2015:686, 20 kohta).
- 38 Sellaisessa erityistapauksessa, jossa asianomainen henkilö ei pysyvästi asu tai oleskele Saksan alueella, hänelle voidaan StPO:n 132 §:n 1 momentin nojalla nimetä asiamies, jolle häntä koskeva määräys annetaan tiedoksi, jolloin vastustamisen määräaika alkaa kulua tällaisesta tiedoksiannosta.
- 39 StGB:n 44 §:n 2 momentin mukaan rangaistusmääräyksellä annettu ajokielto tulee voimaan sinä päivänä, jona määräyksestä tulee lainvoimainen.
- 40 Toiseksi on todettava, että pääasia koskee uutta UY:tä vastaan nostettua syytettä, joka koskee tuottamuksellista ajokorttitta ajoa. Ennakkoratkaisupyyntöstä ilmenee, että tämän rikoksen objektiivinen tunnusmerkistö on lainvoimaisella määräyksellä asetetun ajokiellon noudattamatta jättäminen ja että sen subjektiivinen tunnusmerkistö on asianomaisen henkilön tuottamus.
- 41 Nyt käsiteltävässä asiassa ennakkoratkaisua pyytänyt tuomioistuin toteaa ensinnäkin rikoksen, josta UY:tä vastaan on nostettu syyte kyseisessä tuomioistuimessa, objektiivisesta tunnusmerkistöstä, että UY pysäytettiin Saksan alueella kuorma-auton ratissa 14.12.2017 eli sen jälkeen, kun Amtsgericht Garmisch-Partenkirchenin hänen osaltaan antama ensimmäinen ratkaisu oli tullut lainvoimaiseksi, kun UY ei ollut riitauttanut rangaistusmääräystä kahden viikon määräajassa siitä, kun se oli annettu tiedoksi hänen asiamiehelleen.
- 42 Tämän jälkeen ennakkoratkaisua pyytänyt tuomioistuin täsmentää rikoksen, josta kyseisessä tuomioistuimessa on nostettu syyte UY:tä vastaan, subjektiivisesta tunnusmerkistöstä, että Amtsgericht Garmisch-Partenkirchenin virkamies toimitti UY:tä koskevan rangaistusmääräyksen postitse tavanomaisella kirjeellä hänen tiedossaan olevaan UY:n osoitteeseen Puolassa. Koska ennakkoratkaisua pyytänyt tuomioistuin katsoo, ettei voida osoittaa, että kyseinen kirje on tosiasiallisesti saapunut UY:lle, se olettaa, että UY on tosiasiallisesti saanut tiedon rangaistusmääräyksestä vasta, kun poliisi pysäytti hänet 14.12.2017.
- 43 Nämä täsmennykset huomioon ottaen on ensiksi tutkittava, onko direktiivin 2012/13 6 artikla esteenä sille, että kahden viikon määräaika vastustaa pääasiassa kyseessä olevan kaltaista rangaistusmääräystä alkaa kulua siitä, kun se on annettu tiedoksi määräyksen kohteena olevan henkilön asiamiehelle.
- 44 Tältä osin on korostettava ensiksi, että kyseisessä 6 artiklassa vahvistetaan erityiset säännöt epäillyn tai syytetyn oikeudesta saada tietoja rangaistavasta teosta, josta häntä epäillään tai syytetään, nopeasti ja riittävän yksityiskohtaisesti, jotta voidaan taata menettelyn oikeudenmukaisuus ja mahdollistaa puolustautumisoikeuksien tehokas käyttäminen. Kyseisen 6 artiklan 3 kohdassa säädetään vielä, että jäsenvaltioiden on varmistettava, että syytteestä annetaan yksityiskohtaiset tiedot viimeistään silloin, kun syyte saatetaan tuomioistuimen käsiteltäväksi.
- 45 Koska pääasiassa kyseessä olevaan rangaistusmääräykseen johtanut menettely on luonteeltaan summaarinen ja yksinkertaistettu, tällainen määräys annetaan tiedoksi vasta sen jälkeen, kun tuomioistuin on lausunut syytteen perusteltavuudesta.
- 46 Unionin tuomioistuin on kuitenkin todennut, että tuomioistuimen tällaisessa määräyksessä esittämä ratkaisu on vain väliaikainen ja määräyksen tiedoksiannolla annetaan asianomaiselle ensimmäinen tilaisuus saada tietoja häntä koskevasta syytteestä, mitä tukee se, että kyseinen henkilö ei voi hakea muutosta tähän määräykseen toisessa tuomioistuimessa mutta hän voi vastustaa määräystä, minkä

- johdosta hän saa oikeuden samassa tuomioistuimessa tavanomaiseen kontradiktoriseen menettelyyn, jossa hän voi käyttää puolustautumisoikeuksiaan täysimääräisesti ennen kuin kyseinen tuomioistuin lausuu uudelleen häntä vastaan esitetystä syytteestä (ks. vastaavasti tuomio 15.10.2015, Covaci, C-216/14, EU:C:2015:686, 60 kohta).
- 47 Näin ollen rangaistusmääräyksen tiedoksiantoa on direktiivin 2012/13 6 artiklan mukaisesti pidettävä syytteen asianomaiselle tiedoksi antamisen muotona, minkä vuoksi siinä on noudatettava kyseisessä artiklassa asetettuja vaatimuksia (tuomio 15.10.2015, Covaci, C-216/14, EU:C:2015:686, 61 kohta).
- 48 Toiseksi unionin tuomioistuin on myös todennut, että direktiivissä 2012/13 ei säännellä menettelytapoja, joilla sen 6 artiklassa säädetyt tiedot on annettava tiedoksi syytetylle henkilölle, ja ettei viimeksi mainittu artikla näin ollen lähtökohtaisesti ole esteenä sille, että rikosoikeudellisessa menettelyssä syytetyt henkilöt, jotka ei asu kyseisessä jäsenvaltiossa, on valtuutettava asiamies pääasiassa kyseessä olevan kaltaisen määräyksen tiedoksiantoa varten (ks. vastaavasti tuomio 15.10.2015, Covaci, C-216/14, EU:C:2015:686, 62 ja 68 kohta).
- 49 Unionin tuomioistuimen oikeuskäytännöstä seuraa myös, että jäsenvaltioiden lainsäädännössä vahvistetuilla menettelytavoilla antaa syyte tiedoksi ei voida kuitenkaan haitata erityisesti direktiivin 2012/13 6 artiklan tavoitteen saavuttamista; kuten myös direktiivin johdanto-osan 27 perustelukappaleesta käy ilmi, tämä tavoite on, että rangaistavasta teosta epäillyt tai syytetyt voivat valmistella puolustustaan ja että turvataan menettelyn oikeudenmukaisuus (ks. vastaavasti tuomio 15.10.2015, Covaci, C-216/14, EU:C:2015:686, 63 kohta ja tuomio 22.3.2017, Tranca ym., C-124/16, C-188/16 ja C-213/16, EU:C:2017:228, 38 kohta).
- 50 Sekä tällainen tavoite että tarve välttää kaikinainen syrjintä yhtäältä niiden syytettyjen, joiden asuinpaikka sijaitsee alueella, jolla sovelletaan asianomaista kansallista lakia, ja toisaalta niiden, joiden asuinpaikka ei sijaitse tällä alueella ja jotka yksin ovat velvollisia valtuuttamaan asiamiehen tuomioistuinratkaisujen tiedoksi antamista varten, välillä edellyttävät kuitenkin, että syytetyillä henkilöillä on käytettävissään kansallisessa lainsäädännössä säädetty kahden viikon määräaika kokonaisuudessaan vastustukseen pääasiassa kyseessä olevan kaltaista määräystä (ks. vastaavasti tuomio 15.10.2015, Covaci, C-216/14, EU:C:2015:686, 65 kohta ja tuomio 22.3.2017, Tranca ym., C-124/16, C-188/16 ja C-213/16, EU:C:2017:228, 40 kohta).
- 51 Näin ollen siitä hetkestä alkaen, jona syytetty on tosiasiallisesti saanut tiedon tällaisesta määräyksestä, hänet on niin pitkälle kuin mahdollista saatettava tilanteeseen, jossa hän olisi ollut, mikäli mainittu määräys olisi annettu hänelle tiedoksi henkilökohtaisesti, ja hänellä on erityisesti oltava käytettävissään määräyksen vastustamiseksi asetettu määräaika kokonaisuudessaan (ks. vastaavasti tuomio 22.3.2017, Tranca ym., C-124/16, C-188/16 ja C-213/16, EU:C:2017:228, 47 kohta).
- 52 Vaikka pääasiassa kyseessä olevan kaltaisesta määräyksestä tulee lainvoimainen, kun syytetty ei vastusta sitä kahden viikon kuluessa siitä, kun määräys annettiin tiedoksi hänen asiamiehelleen, eikä kahden viikon kuluessa siitä, kun syytetty tosiasiallisesti sai tiedon määräyksestä, on kuitenkin niin, että – kuten ennakkoratkaisua pyytänyt tuomioistuin toteaa – StPO:n 44 ja 45 §:ssä säädetään menetetyt määräajan palauttamista koskevasta menettelystä, jonka perusteella on mahdollista kumota määräyksen lainvoimaisuus ja vastustaa sitä riippumatta alkuperäisen vastustamista varten asetetun määräajan päättymisestä.
- 53 Näin ollen on kolmanneksi tarkasteltava sitä, ovatko kansallisen lainsäädännön mukainen menetetyt määräajan palauttamista koskeva menettely ja lainsäädännössä kyseisen menettelyn käyttämiseksi asetetut edellytykset yhteensopivia direktiivin 2012/13 6 artiklassa asetettujen vaatimusten kanssa, ja erityisesti sitä, voiko asianomainen henkilö niiden avulla tosiasiallisesti saada hyväkseen kahden viikon määräajan vastustaa häntä koskevaa rangaistusmääräystä siitä hetkestä alkaen, kun hän tosiasiallisesti sai siitä tiedon.

- 54 Tältä osin on aluksi korostettava, että ennakkoratkaisupyyntöön sisältyvien tietojen ja unionin tuomioistuimessa pidetyn suullisen käsittelyn perusteella ei ole poissuljettua, että kansallisessa lainsäädännössä edellytetään, että pääasiassa kyseessä olevan kaltaisessa tilanteessa syytetty vastustaa rangaistusmääräystä viikon kuluessa siitä, kun hän on tosiasiallisesti saanut tiedon mainitusta määräyksestä. Vaikuttaa nimittäin siltä, että StPO:n 45 §:ää voidaan tulkita siten, että vastustus on tehtävä sen viikon määräajan kuluessa, josta tässä säännöksessä säädetään menetetyn määräajan palauttamista koskevan hakemuksen jättämiselle.
- 55 Tällainen velvollisuus, jos se oletetaan vahvistetuksi, olisi direktiivin 2012/13 6 artiklan vastainen, koska se johtaisi siihen, että vastustamisen määräajan, joka on tämän tuomion 50 ja 51 kohdassa esitetyn mukaisesti annettava syytetylle siitä ajankohdasta alkaen, jona hän tosiasiallisesti sai tiedon häntä koskevasta rangaistusmääräyksestä, kesto lyhenee puoleen.
- 56 On vielä todettava, että ennakkoratkaisua pyytäneen tuomioistuimen mukaan syytetty voi jättää menetetyn määräajan palauttamista koskevan hakemuksen vain, jos hän pystyy osoittamaan, että hän on mahdollisimman pian tiedustellut asiamieheltään häntä koskevan määräyksen olemassaolosta.
- 57 Kuitenkin myös tällainen velvollisuus on yhteensopimaton direktiivin 2012/13 6 artiklasta johtuvien vaatimusten kanssa. Kuten julkisasiamies ratkaisuehdotuksensa 61 kohdassa totesi, sekä tämän säännöksen sanamuodosta että sen yleisestä systematiikasta ja direktiivin tavoitteesta ilmenee, että jäsenvaltioiden viranomaisien on ilmoitettava syytetyille teoista, joista heitä syytetään, ja ettei näiltä henkilöiltä voida odottaa, että he ottavat mahdollisimman pian selvää heitä koskevan rikosoikeudellisen menettelyn mahdollisesta kehityksestä.
- 58 Ennakkoratkaisua pyytänyt tuomioistuin huomauttaa lopuksi, että menetetyn määräajan palauttamista koskevalla hakemuksella ei ole lykkäävää vaikutusta.
- 59 Siltä osin kuin StGB:n 44 §:n 2 momentista näyttää ilmenevän, että niin kauan kuin vastustamisen määräaika ei ole päättynyt, pääasiassa kyseessä olevan kaltaiseen määräykseen sisältyvä ajokielto ei ole voimassa – mikä ennakkoratkaisua pyytäneen tuomioistuimen on kuitenkin tarkistettava –, edellä 51 kohdassa esitetystä johtuu, että direktiivin 2012/13 6 artiklassa edellytetään, että ajokieltoa lykätään myös kahden viikon määräajaksi, joka alkaa kulua siitä, kun kyseinen määräys on tosiasiallisesti annettu tiedoksi henkilölle, jota se koskee, ja jonka aikana tämän henkilön on voitava vastustaa mainittua määräystä.
- 60 Tästä seuraa, että direktiivin 2012/13 6 artikla ei ole esteenä jäsenvaltion lainsäädännölle, jonka mukaan kahden viikon määräaika vastustaa pääasiassa kyseessä olevan kaltaista määräystä alkaa kulua siitä, kun määräys on annettu tiedoksi sen kohteena olevan henkilön valtuuttamalle asiamiehelle, jos tällä henkilöllä on määräyksestä tiedon saatuaan tosiasiallisesti kaksi viikkoa aikaa vastustaa määräystä – tarvittaessa menetetyn määräajan palauttamismenettelyn jälkeen tai sen yhteydessä –, eikä hänen tarvitse osoittaa, että hän on ryhtynyt tarpeellisiin toimiin ottaakseen mahdollisimman pian selvää asiamieheltään mainitusta määräyksestä, ja jos määräyksen vaikutuksia lykätään tämän määräajan ajaksi.
- 61 Toiseksi on tutkittava, onko direktiivin 2012/13 6 artikla esteenä sille, että henkilö voidaan tuomita rangaistukseen ajokiellon rikkomisesta ajankohtana, jona tällaisen kiellon sisältävä määräys oli tullut lainvoimaiseksi, vaikka mainittu henkilö ei kyseisenä ajankohtana tiennyt tällaisesta määräyksestä.
- 62 Tässä yhteydessä on muistutettava ensinnäkin, että direktiivin 2012/13 6 artiklassa vahvistetulla oikeudella pyritään takaamaan epäiltyjen tai syytettyjen henkilöiden puolustautumisoikeuksien tehokas käyttö. Tämän oikeuden tehokas vaikutus vaarantuisi näin ollen vakavasti, jos pääasiassa kyseessä olevan kaltaisen rangaistusmääräyksen perusteella voitaisiin todeta, että sama henkilö on syyllistynyt uuteen rikokseen ajankohtana, jona kyseinen henkilö ei ollut vielä kyennyt riitauttamaan ensimmäisen syytteen perusteltavuutta, koska sitä ei ollut vielä annettu hänelle tiedoksi.

- 63 Tästä seuraa, että mainittu 6 artikla on esteenä sille, että pääasiassa kyseessä olevan kaltaisen määräyksen noudattamatta jättämisestä voitaisiin syyttää henkilöä, jolle ei ole annettu määräystä tiedoksi kyseisessä säännöksessä säädettyjä vaatimuksia noudattaen ja joka ei ole voinut tarvittaessa kiistää kyseisen jäsenvaltion lainsäädännössä säädettyjen oikeussuojakeinojen mukaisesti ja unionin oikeutta noudattaen niitä tosiseikkoja, jotka luetaan hänen syykseen kyseisessä määräyksessä.
- 64 Kuten tämän tuomion 57 kohdassa on korostettu, olisi saman 6 artiklan vastaista vaatia asianomaista henkilöä ryhtymään tarvittaviin toimiin asiamieheensä nähden varmistaakseen, että tämä on antanut hänelle asianmukaisesti tiedoksi häntä koskevan rangaistusmääräyksen.
- 65 Näin ollen direktiivin 2012/13 6 artiklaa on tulkittava siten, että se on esteenä sille, että henkilö tuomitaan pääasiassa kyseessä olevan kaltaisen määräyksen noudattamatta jättämisestä ajankohtana, jona ei voida osoittaa, että toimivaltaiset kansalliset viranomaiset ovat tosiasiallisesti saattaneet kyseisen määräyksen sisällön hänen tietoonsa.
- 66 Tämä direktiivin 2012/13 6 artiklan tulkinta pätee myös silloin, kun rangaistusmääräys oli tullut lainvoimaiseksi sinä ajankohtana, kun sen kohteena olevan henkilön oletetaan rikkoneen sitä, ja näin on siinäkin tapauksessa, että kyseinen henkilö ei ole kyseisestä määräyksestä tiedon saatuaan aloittanut menetetyt määräajan palauttamista koskevaa menettelyä kyseisen määräyksen lainvoiman kumoamiseksi.
- 67 Tällaisella tulkinalla ei nimittäin loukata lainvoiman periaatteen asianmukaista kunnioittamista. Tästä on riittävää todeta, että henkilön ajokieltoon tuomitsemisen lainvoimaa ei loukata pelkästään sillä perusteella, ettei se, että kyseinen henkilö ei ole noudattanut tätä kieltoa, välttämättä johda uuden rikosoikeudellisen seuraamuksen määräämiseen.
- 68 Toiseksi on korostettava, että unionin oikeuden ensisijaisuuden periaatteella, jolla vahvistetaan unionin oikeuden etusija jäsenvaltioiden oikeuteen nähden, veloitetaan kaikki jäsenvaltioiden elimet huolehtimaan unionin eri oikeussääntöjen täyden vaikutuksen toteutumisesta, eikä jäsenvaltioiden oikeudella voida puuttua siihen vaikutukseen, joka näillä eri oikeussäännöillä katsotaan olevan mainittujen valtioiden alueella (ks. vastaavasti tuomio 24.6.2019, *Popławski*, C-573/17, EU:C:2019:530, 53 ja 54 kohta ja tuomio 19.11.2019, *A. K. ym.* (Ylimmän tuomioistuimen kurinpitajaoston riippumattomuus), C-585/18, C-624/18 ja C-625/18, EU:C:2019:982, 157 ja 158 kohta).
- 69 Tässä yhteydessä on erityisesti huomattava, että kansallisen oikeuden yhdenmukaisen tulkinnan periaate, jonka mukaan kansallisen tuomioistuimen on tulkittava kansallista oikeutta mahdollisimman pitkälle unionin oikeudesta johtuvien vaatimusten mukaisesti, on erottamaton osa perussopimuksilla luotua järjestelmää, sillä näin kansallinen tuomioistuin voi toimivaltansa rajoissa varmistaa unionin oikeuden täyden tehokkuuden, kun se ratkaisee käsiteltäväkseen saatetun asian. Lisäksi kaikkien kansallisten tuomioistuinten velvollisuutena on niiden toimivaltaan kuuluvissa asioissa jäsenvaltion eliminä jättää soveltamatta kaikkia sellaisia kansallisia säännöksiä, jotka ovat ristiriidassa sellaisen unionin oikeuden säännöksen tai määräyksen kanssa, jolla on välitön oikeusvaikutus sen käsiteltäväksi saatetussa oikeusriidassa (tuomio 24.6.2019, *Popławski*, C-573/17, EU:C:2019:530, 55 ja 61 kohta sekä tuomio 19.11.2019, *A. K. ym.* (Ylimmän asteen tuomioistuimen kurinpitolautakunta), C-585/18, C-624/18 ja C-625/18, EU:C:2019:982, 159 ja 161 kohta).
- 70 Kolmanneksi on todettava, että – kuten direktiivin 2012/13 johdanto-osan 14 ja 41 perustelukappaleessa todetaan – sen perustana ovat erityisesti perusoikeuskirjan 47 artiklassa määrätyt oikeudet ja sillä pyritään edistämään näitä oikeuksia (ks. vastaavasti tuomio 5.6.2018, *Kolev ym.*, C-612/15, EU:C:2018:392, 88 kohta).

- 71 Erityisesti on todettava, että – kuten edellä 49 kohdassa on korostettu – mainitun direktiivin 6 artiklan tavoitteena on varmistaa puolustautumisoikeuksien tehokas käyttö ja menettelyn oikeudenmukaisuus. Tällaisessa säännöksessä vahvistetaan näin ollen nimenomaisesti perusoikeuskirjan 47 artiklassa vahvistetun tehokkaita oikeussuojakeinoja koskevan oikeuden osatekijä.
- 72 Tästä seuraa, että samoin kuin perusoikeuskirjan 47 artiklalla, joka riittää itsessään ja jota ei tarvitse täsmentää unionin oikeuden tai kansallisen oikeuden säännöksillä, jotta yksityiset saisivat oikeuden, johon he voivat vedota sellaisenaan, myös direktiivin 2012/13 6 artiklalla on katsottava olevan välitön vaikutus (ks. analogisesti tuomio 19.11.2019, A. K. ym. (Ylimmän tuomioistuimen kurinpitolautakunnan riippumattomuus), C-585/18, C-624/18 ja C-625/18, EU:C:2019:982, 162 ja 163 kohta).
- 73 Näin ollen ennakkoratkaisua pyytäneen tuomioistuimen on toimivaltansa rajoissa toteutettava kaikki tarvittavat toimenpiteet tämän 6 artiklan täyden vaikutuksen takaamiseksi.
- 74 Kuten edellä 62 ja 63 kohdassa on todettu, direktiivin 2012/13 6 artiklan tehokas vaikutus vaarantuisi vakavasti, jos henkilö tuomittaisiin rangaistukseen sillä perusteella, että hän on rikkonut pääasiassa kyseessä olevan kaltaisella rangaistumääräyksellä, jota ei ole annettu hänelle tiedoksi kyseisessä artiklassa säädettyjä vaatimuksia noudattaen, asetettua kieltoa.
- 75 Tällaisessa tilanteessa kansallisen tuomioistuimen on toimivaltansa rajoissa tulkittava kansallista oikeuttaan niin pitkälti kuin mahdollista siten, että direktiivin 2012/13 6 artiklan tehokas vaikutus säilyy, ja muussa tapauksessa sen on jätettävä soveltamatta kaikkia sen kanssa ristiriidassa olevia kansallisia säännöksiä.
- 76 On lisättävä, että Saksan hallitus on unionin tuomioistuimessa väittänyt, että on mahdollista tulkita kansallista oikeutta direktiivin 2012/13 6 artiklan vaatimusten mukaisesti syytetyn, jolla ei ole kotipaikkaa Saksassa, huolellisuusvelvollisuuden osalta, mikä ennakkoratkaisua pyytäneen tuomioistuimen on kuitenkin tarkistettava.
- 77 Edellä esitetyn perusteella direktiivin 2012/13 6 artiklaa on tulkittava siten, että
- se ei ole esteenä jäsenvaltion lainsäädännölle, jonka mukaan kahden viikon määräaika vastustaa määräystä, jolla henkilö on tuomittu ajokieltoon, alkaa kulua määräyksen tiedoksi antamisesta kyseisen henkilön asiamiehelle, kunhan kyseisellä henkilöllä on siitä tiedon saatuaan tosiasiallisesti kahden viikon määräaika vastustaa määräystä tarvittaessa menetetyn määräajan palauttamista koskevan menettelyn jälkeen tai sen yhteydessä, eikä hänen tarvitse osoittaa, että hän on ryhtynyt tarvittaviin toimenpiteisiin saadakseen mahdollisimman pian tiedon asiamieheltään kyseisestä määräyksestä, ja kunhan sen vaikutuksia on lykätty tämän määräajan ajaksi
 - se on esteenä jäsenvaltion lainsäädännölle, jonka mukaan toisessa jäsenvaltiossa asuvalle henkilölle asetetaan rikosoikeudellinen seuraamus, jos hän ei noudata määräystä, jolla hänet on tuomittu ajokieltoon, sen lainvoimaiseksi tulosta alkaen, vaikka kyseinen henkilö ei tiennyt tällaisesta määräyksestä ajankohtana, jona hän ei noudattanut siitä ilmenevää ajokieltoa.
- 78 Edellä esitetyn perusteella ei ole tarpeen tutkia, ovatko ennakkoratkaisua pyytäneen tuomioistuimen mainitsemat muut unionin oikeuden säännökset tai määräykset esteenä pääasiassa kyseessä olevan kaltaiselle kansalliselle lainsäädännölle.

Oikeudenkäyntikulut

- 79 Pääasian asianosaisten osalta asian käsittely unionin tuomioistuimessa on välivaihe kansallisessa tuomioistuimessa vireillä olevan asian käsittelyssä, minkä vuoksi kansallisen tuomioistuimen asiana on päättää oikeudenkäyntikulujen korvaamisesta. Oikeudenkäyntikuluja, jotka ovat aiheutuneet muille kuin näille asianosaisille huomautusten esittämisestä unionin tuomioistuimelle, ei voida määrätä korvattaviksi.

Näillä perusteilla unionin tuomioistuin (viides jaosto) on ratkaissut asian seuraavasti:

Tiedonsaantioikeudesta rikosoikeudellisissa menettelyissä 22.5.2012 annetun Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivin 2012/13/EU 6 artiklaa on tulkittavat siten, että

- se ei ole esteenä jäsenvaltion lainsäädännölle, jonka mukaan kahden viikon määräaika vastustaa määräystä, jolla henkilö on tuomittu ajokieltoon, alkaa kulua määräyksen tiedoksi antamisesta kyseisen henkilön asiamiehelle, kunhan kyseisellä henkilöllä on siitä tiedon saatuaan tosiasiallisesti kahden viikon määräaika vastustaa määräystä tarvittaessa menetetyt määräajan palauttamista koskevan menettelyn jälkeen tai sen yhteydessä, eikä hänen tarvitse osoittaa, että hän on ryhtynyt tarvittaviin toimenpiteisiin saadakseen mahdollisimman pian tiedon asiamieheltään kyseisestä määräyksestä, ja kunhan sen vaikutuksia on lykätty tämän määräajan ajaksi
- se on esteenä jäsenvaltion lainsäädännölle, jonka mukaan toisessa jäsenvaltiossa asuvalle henkilölle asetetaan rikosoikeudellinen seuraamus, jos hän ei noudata määräystä, jolla hänet on tuomittu ajokieltoon, sen lainvoimaiseksi tulosta alkaen, vaikka kyseinen henkilö ei tiennyt tällaisesta määräyksestä ajankohtana, jona hän ei noudattanut siitä ilmenevää ajokieltoa.

Allekirjoitukset